

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Paweł Dworzecki

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcia

— „w odpowiednim terminie [...] została wezwana osobiście i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie”

i

— „w odpowiednim terminie [...] inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie”,

użyte w art. 4a ust. 1 lit. a) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾, są pojęciami autonomicznymi prawa Unii?

2) Jeżeli tak:

a) jak należy interpretować te pojęcia ogółem i

b) czy sprawa taka jak niniejsza, charakteryzująca się tym, że:

— zgodnie z ENA wezwanie doręczono na adres poszukiwanego dorosłemu domownikowi, który podjął się oddać wezwanie do rąk poszukiwanego,

— przy czym ENA nie pozwala na ustalenie, czy i kiedy domownik faktycznie oddał wezwanie poszukiwanemu,

— natomiast oświadczenia złożone na posiedzeniu przez poszukiwanego nie pozwalają ustalić, czy wiedział on w odpowiednim czasie o terminie i miejscu wyznaczonej rozprawy,

objęta jest jednym z dwóch pojęć autonomicznych, o których mowa w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 25 lutego 2016 r. – Indėlių ir investicijų draudimas

(Sprawa C-109/16)

(2016/C 156/40)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: VĮ Indėlių ir investicijų draudi

Druga strona postępowania: Alvydas Raiš

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadkach, w których instytucja kredytowa prowadzi przedsiębiorstwo inwestycyjne na czyj rachunek zostały przeniesione środki finansowe w celu nabycia dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez tę samą instytucję kredytową, a emisja papierów wartościowych nie dochodzi do skutku i własność papierów wartościowych nie przechodzi na osobę, która dokonała wpłaty środków finansowych, w sytuacji gdy rachunek bankowy tej osoby został już obciążony a środki zostały przekazane na rachunek bankowy otwarty w imieniu instytucji kredytowej i nie podlegają zwrotowi, przy czym zamiar ustawodawcy krajowego, jeśli chodzi o zastosowanie szczególnego systemu ochrony jest w takim przypadku niejasny – czy art. 1 ust. 1 dyrektywy w sprawie depozytów ⁽¹⁾ i art. 1 ust. 4 dyrektywy w sprawie inwestorów ⁽²⁾ mogą zostać bezpośrednio zastosowane w celu ustalania znajdującego zastosowanie systemu gwarancji oraz czy decydującym kryterium w tym zakresie jest przeznaczenie środków finansowych? Czy wymienione przepisy dyrektyw są dostatecznie jasne, szczegółowe i bezwzględnie obowiązujące oraz czy są źródłem uprawnień jednostek, które mogą być skutecznie dochodzone przed sądami krajowymi, będąc podstawą roszczeń odszkodowawczych wnoszonych przeciwko organowi państwa gwarantującemu ubezpieczenie depozytów?
- 2) Czy art. 2 ust. 2 dyrektywy w sprawie inwestorów określający szczegółowo rodzaje roszczeń znajdujących pokrycie w ramach systemu rekompensat dla inwestorów, należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że odnosi się on również do roszczeń o zwrot środków finansowych będących wierzytelnością inwestorów wobec przedsiębiorstwa inwestycyjnego, a które nie są przetrzymywane na rachunkach bankowych inwestorów?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy art. 2 ust. 2 dyrektywy w sprawie inwestorów określający szczegółowo rodzaje roszczeń znajdujących pokrycie w ramach systemu rekompensat dla inwestorów jest dostatecznie jasny, szczegółowy i bezwzględnie obowiązujący oraz czy jest źródłem uprawnień jednostek, które mogą być skutecznie dochodzone przed sądami krajowymi, będąc podstawą roszczeń odszkodowawczych wnoszonych przeciwko organowi państwa gwarantującemu ubezpieczenie depozytów?
- 4) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy w sprawie depozytów należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że definicja pojęcia „depozyt” zgodnie z tą dyrektywą obejmuje również środki finansowe przekazane z rachunku osobistego za zgodą jego właściciela na rachunek bankowy otwarty w imieniu instytucji kredytowej w tej samej instytucji kredytowej z zamiarem nabycia przyszłych dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez tę instytucję?
- 5) Czy art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie depozytów, rozpatrywane łącznie należy rozumieć w ten sposób, że wypłaty z tytułu ubezpieczenia depozytu do wysokości kwoty określonej w art. 7 ust. 1, należy dokonać na rzecz każdej osoby, której roszczenie może zostać wykazane przed dniem, w którym dokonano ustalenia lub wydano orzeczenie, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. ppkt (i), (ii) dyrektywy w sprawie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. 1994 L 135, s. 5).

⁽²⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. 1997 L 84, s. 22).

**Odwwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2015 r. w sprawach
połączonych T-515/13 i T-719/13, Hiszpania i in./Komisja, wniesione w dniu 29 lutego 2016 r. przez
Komisję Europejską**

(Sprawa C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Hiszpanii, Lico Leasing, S.A.U. i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.